

BOGOLJUB

Izhaja zveter vsak drugi in četrti četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide dan poprej. Cena mu je 1 K 44 h na leto. Na Nemško 1 K 70 h, v Ameriko 2 K 20 h.

Cerkveni
list

za
slovensko
ljudstvo

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ Ljubljana, Semeniške ulice, št. 2. Naročnina pa: Upravištvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Štev. 17.

V Ljubljani, dné 10. septembra 1903.

Leto I.

Škofijska sinoda v Ljubljani.

V dneh od 1. do 4. septembra je ljubljanska stolna cerkev imela pod svojo streho zbranih toliko duhovnikov, kolikor že več kot sto let ali pa morda še nikdar ne. Vsi cerkveni sedeži so bili zasedeni in še so se morali od drugod donesti. Kadar so bili pri slovesnih sejah vsi v koretljih, bil je — lep pogled po cerkvi, po tej veliki beli množici.

Kaj posebnega jih je zbralo skupaj?

Obhajala se je, kakor smo v našem listu že mesec poprej povedali in kakor je bilo eno nedeljo prej z vseh prižnic označeno, po dolgih 118 letih zopet enkrat škofijska sinoda.

Sinoda je grška beseda in pomeni shod ali zbor. Cerkveni zbori so bili v cerkvi od nekdanj v navadi. Že apostoli so stopili skupaj v zbor, ko se je šlo za to, ali naj iz poganstva spreobrnjeni kristijani postanejo prej še judje, to je: se dadó obrezati ali ne. In sv. Peter, kot predsednik tega zbora, je razglasil sklep zbora z besedami: „Zdelo se je prav sv. Duhu in nam, da vam ne nakladamo nobenega novega bremena...“ — Odtlej so se obhajali cerkveni zbori vedno: sedaj zbori vesoljne cerkve, sedaj samo v posamnih pokrajinah.

Vesoljnih cerkvenih zborov šteje cerkvena zgodovina devetnajst. Zadnji

je bil vatikanski l. 1869. in 70., in še ni končan, marveč je bil le pretrgan, ko so Italijani sv. očetu ugrabili Rim. Vesoljnemu cerkvenemu zboru predseduje papež alinjevov namestnik, in tedaj mora papež vsaj njegove sklepe potrditi. Ti sklepi so veljavni za vso cerkev. Povabljeni so na tak zbor vsi kardinali in vsi škofje katoliškega sveta.

Ako se zberejo le škofje enega naroda ali pokrajine, se to imenuje narodni ali pokrajinski (provincialni) cerkveni zbor.

Zborovanje duhovnikov ene škofije pod vodstvom škofa je škofijska sinoda.

Sinode so bile časih bolj v navadi. Ukazala sta jih IV. lateranski in tridentski cerkveni zbor, in obhajale so se časih vsako leto. Pozneje so prišle bolj iz navade. — Sedaj imamo mnogo sredstev, po katerih se lahko med seboj pogovorimo, kar je treba. Škofje imajo svoje kanonične vizitacije (obiskovanje far) ob priliki birmovanja, duhovniki svoje dekanijske konference, na katere se shajajo v posvete vsako leto po večkrat in sporočé svoje misli, svoje želje škofijstvu; imamo dalje časnike, ki jih včasih niso poznali, zlasti „Škofijski list“, pisan samo za duhovnike, v katerem škof lahko svoje ukaze duhovnikom razglasé.

Pri vsem tem je vendar dobro in koristno, ako se vsi skupaj zberó in posve-

tujejo o skupnih zadevah. To je v naših časih tem bolj potrebno, ker so nastopile vse drugačne razmere, kakor so bile nekdaj. Dušno pastirovanje sedaj ali pa pred 50 leti — kolik razloček! Koliko imamo sedaj novosti, koliko iznajdb, koliko napredka — koliko nevarnosti za vero, za versko življenje, za izveličanje duš! Koliko težav, ki jih prej niso poznali!

Zato se v novejšem času, — ko se je jelo z rastočimi nevarnostmi tudi versko življenje povsod oživljati in dvigati, sinode zopet vpeljavajo. Naš sedanji sv. oče Pij X. je imel kot škof v Mantovi tudi škofijsko sinodo. Za l a v a n t i n s k o škofijo je bila — kakor smo že povedali — letos že četrta; ena še pod ranjšim škofom Maksimilijanom, tri pod sedanjim nadpastirjem Mihaelom.

Ljubljanski knezoškof Anton Bonaventura so tedaj — potem ko so v petih letih svojega bivanja med nami obiskali vse župnije obširne in težavne škofije in na svoje oči videli, kaj je dobrega in kaj še pomankljivega v škofiji, — sklenili sklicati skupaj vse duhovnike svoje škofije, kolikor jih le more priti, da se skupno z njimi pogovoré o stanju škofije, o verskih razmerah, o nevarnostih za vero in izveličanje vernikov, o sredstvih in pomočkih verskega življenja itd.

Duhovniki so se odzvali pozivu škofovemu v velikem številu. Prišlo jih je okolu 370. Doma so ostali le oni, ki so bili nujno potrebni za dušno pastirovanje.

Po dvakrat na dan so se zborovalci zbrali v stolni cerkvi k splošnim in javnim sejам, katerih je bilo vseh skupaj osem. Posebej pa so še zborovali razni odseki, pri katerih je bila vsakemu beseda prosta, in sicer v peterih dvoranh v knezoškofovi palači in v semenišču. Skof sami so v cerkvi vsak pot v dolgem in gorečem govoru razlagali v odsekih razpravljano stvarino.

Kaj se je razpravljalo, ne moremo vsega povedati, niti naštetih ne. Bile so mnoge zadeve, ki niso namenjene za javnost in se dotikajo duhovnikov samih. Razpravljalo pa se je seveda tudi o verskem življenju vernikov, kaj ga zadržuje, kaj pospešuje, in kaj bi se dalo še storiti, še zboljšati.

Izrekla se je med drugim želja, da bi se navadili naši ljudje bolj moliti v duhu in v resnici. Naši ljudje precéj, nekateri prav mnogo molijo. Ali marsikaj tega, kar se imenuje molitev, ni prava molitev, je sama zunanost; zato se tudi življenje nekaterih kristijanov ne ujema z njih obilnimi molitvami.

Govorilo se je o sv. zakramentih, kdaj naj se otroci pripuščajo prvič k zakramentom in kolikokrat naj verniki svete zakramente prejemajo. Dobra je tista župnija, v kateri vsi sprejmejo zakramente vsaj štirikrat na leto, mnogi vsak mesec in nekateri vsak teden.

Izmed bratovščin so škof posebno priporočali: Ono sv. Družine, Apostolstvo molitve in rožnivenško. Zato bomo o teh — zlasti o apostolstvu molitve, katero bo nekaterim še bolj neznano — ob svojem času obširnejše govorili.

Kajpada se je razpravljalo tudi o tem, kako poskrbeti v duševnem oziru za naše rojake, ki gredó na tuje.

Več ni tukaj mesta, da bi o sinodalnih razpravah pisali. Izšla bo okolu novega leta o sinodi cela — latinska — knjiga; in kar bo primerneza za javnost, bomo iz nje pobrali in vam priobčili. Ta knjiga bo odslej vodilo našega ravnanja in delovanja.

Še ene važne reči, ki ji je sinoda povod, ne smemo pozabiti. Namreč v sinodi se je utrdila vez ljubezni med duhovniki samimi in pa zlasti med duhovniki in škofom. Mi smo pri sinodi občudovali našega v resnici apostolskega škofa, njih velikansko delavnost in pridnost, gorečnost in dobroto srca. Ako vidijo vojaki takega voditelja na čelu, potem se sami ohrabrijo in ogrejejo. „Ut sit unum! — Da bi bilo eno!“ je molil Jezus za svoje apostole. To edinost pospeševati je tudi namen duhovniškim sestankom, in ta edinost se je pri sinodi še bolj utrdila. V tej edinosti je naša moč. Verniki edini in udani duhovnikom, duhovniki edini in udani škofu, — pa smo armada močna, da je ne predere, da je ne premaga nobena sovražna sila!

V svitu večne luči.

Velikodušni dobrotnik.

Ko sva se, ljubi bralec, zadnjič ločila od tabernakelja, kjer sva premišljevala neizmerno ljubezen božjo, sva rekla: Hvaljen in moljen bodi povsodi največji dar božje ljubezni, — hvaljeno in češćeno naj vedno bo presv. Rešnje Telo! Položi danes roko na srce in reci iz dna srca: Bog me ljubi! Bog te ljubi: O tem priča vesoljno stvarstvo; nebo in zemlja in vse stvari, ki jih je ustvaril zaradi tebe Bog te ljubi: O tem priča tvoj angel varuh, ta dragocen dar božje dobrote, ta neprecenljivi prijatelj, ki ti ga je podelila božja ljubezen. Bog te ljubi: O tem pričajo betlehemske jasli, v katerih je v plenice povito ležalo božje dete. Bog te ljubi: O tem pričajo premnoge stopinje, ki jih je naredil na zemlji božji Sin, ki se je včlovečil in postal tvoj sopotnik in sprem-ljevalec v solzni dolini, postal celo tvoj služabnik. Bog te ljubi: O tem priča vzlasti križ na gori Kalvariji, na katerem visi pribit Jezus Kristus, božje Jagnje ter preliva svojo dragoceno kri v odrešenje človeškega rodu... Bog te ljubi! — Ljubi bralec, sedaj sva pa na vrhuncu, višje ne moreva, — o tem priča tabernakelj, v katerem se pod revno podobo belega kruha použiva sam Jezus Kristus, ki je postal tvoja jed in pijača v zakramentu presv. Rešnj ga Telesa. „Dobri pastir“, pravi sv. Gregor, je dal življenje za svoje ovce, da bi v zakramentu presv. Rešnjega Telesa spremenil kruh v svoje telo in vino v svojo kri in da bi ovce, ki jih je odrešil, krepčal s hrano svojega mesa“. O več kakor očetovsko srce našega Boga! O ljubezen, ki je še ni občutilo človeško srce! O mi presrečni, ki nas je napravil za lepoto vekomaj od roda do roda... in prsi kraljeve nas dojijo. (Iz. 60. 15.) Prsi kraljeve nas dojijo pri angelski mizi in kralj vseh kraljev polaga pred nas predragoceno jed, kruh angelski, ki ima vso sladkost v sebi. O velikodušni dobrotnik! „Bog“, pravi sv. Peter Hrizolog, „ki se nam je dal za Očeta, ki nas je sprejel za svoje otroke, ki nas je napravil za dediče svojega imetja, ki nas je odlikoval s svojim imenom, ki nas je počastil s svojim veličanstvom in s svojim kraljestvom, ta Bog hoče, da ga vsak dan prosimo kruha. Pa kakšnega kruha? Nebeški Oče zamore od svojih nebeških otrok zahtevati, da ga prosijo nebeškega kruha, in ta je sam božji Sin, ki je rekel o sebi: Jaz sem živi kruh, kateri sem z nebes prišel. On je kruh, ki je bil v devici vsejan, v mesu skvašen, v peči groba pečen, ki se v cerkvah pripravlja, na altarje polaga, in se vsak dan ponuja vernikom kot nebeška jed“. Res, preimennitna jed!

Stari narodi so znali raztopiti dragocen biser, da so to tekočino pili pri posameznikih: z enim samim požirkom so zapravili več, kakor je vredno lepo posestvo. Pa če bi bila ta posameznika še tako draga, da bi se z vsemi bogastvi sveta ne dala poplačati, kaj bi bilo to v primeri s posameznikom, ki jo Bog svojim otrokom pripravlja v sv. obhajilu, kjer jih Kristus sam napaja z vso krvjo svojega telesa in svojega srca, ki je bila iz njega izžeta, kakor v tlačilnici v neizmerni ljubezni in nepopisni bolečini. Ali ni bilo dosti našemu Gospodu Jezusu, da je postal naš sprem-

ljevalec v solzni dolini, naš služabnik, cena našega odrešenja, hotel je priti še bližje, hotel se je še tesneje, še popolneje združiti z ubogim, grešnim človekom. Sam, večni, trikrat sveti Bog, se hoče skleniti in združiti z ubogim človekom. Saj je rekel sam božji Sin: „Kdor je moje meso in pije moje kri, ostane v meni in jaz v njem.“ (Janez 6. 57.) Kateri človeški um naj spozna to skrivnost, še angeljski um je ne more zapopasti!

In kako radodaren je Gospod v zakramentu ljubezni! Kako bogato, kako velikodušno deli to nebeško jed: Ne daje se uživati samo vrednim ljudem in dobrim prijateljem, marveč se daje celo hudobnežem in sovražnikom. Čuj, kako toži pri psalmistu: „Hudobni se mi bližajo, da bi trgali moje meso.“ (Ps. 26.) Njegovo meso trgajo vsi, kateri ga nevredno prejemajo. Pa velikodušno prenaša tudi to: On, ki je dopustil, da so ga enkrat križale roke hudobnežev, dopušča tudi, da ga hudobnih sovražnikov zobje neusmiljeno trgajo v zakramentu ljubezni. On, ki se je dal pri zadnji večerji izdajalcu Judežu, se daje še tudi onim Judežem, ki nevredno pristopajo k sv. obhajilu ter ga izdajajo satanu, kateri prebiva v njih srcih. Kakor daje solncu sijati na dobre in hudobne, tako razliva tudi žarke svoje resnične, sladke navzočnosti na dobre in hudobne. Gorje pa onim, ki se mu približujejo nevredni:

Greha čist, poln hudobije
Hrano to nebeško vžije,
Je življenje al' propad.
Grešnim smrt, življenje raja
Dobrim jed nebeška daja,
O, kako različen sad!

Sedaj pa reci, ljubi bralec, da naš Gospod Jezus Kristus ni velikodušen dobrotnik v zakramentu presvete Rešnjega Telesa?... Velikodušno je, dati velike darove sorodnikom in prijateljem, velikodušneje, dati jih služabnikom in služabnicam, še velikodušneje je, dati jih neznanim tujcem, vrhunec velikodušnosti pa je, dati velike darove sovražnikom, kar dela naš Gospod Jezus v tisoč in tisoč tabernakeljih. Po pravici toži zaradi velike nehvaležnosti človeških otrok: „Zakaj me preganjate, kakor Bog, in se z mojim mesom nasitujete?“ Tebi pa, ki se drzneš nevreden ali saj manj vreden pristopiti, kliče sv. Pavel: „Ali zaničuješ bogastvo njegove dobrotljivosti, in potrpežljivosti in prizanesljivosti? in ne veš, da te božja potrpežljivost k pokori napeljuje? (Rim. 24.)

Ljubi bralec, predno se danes ločiva od tabernakelja, padiva saj v duhu na kolena tje pred tabernakelj, pa prosiva Gospoda, naj nama da milost, da bi ga zamogla vedno prav vredno prejemati v svetem obhajilu ter reciva s sv. Bonaventuro: „Dodeli nam, o Gospod, da bomo vedno lačni tebe, ki si hrana angelov, krepčilo sv. duš, naš vsakdanji nadnaravni kruh, ki ima v sebi vso sladkost, vso ljubeznivost in radost. Naj moje srce vedno hrepeni po tebi, te žele angeli gledati; naj vedno vživa tebe, moja duša napolnjena s sladkostjo te nebeške naj me vedno žaja po tebi, o studenec življenja, reka sladkosti in preobilja hiše
dr. Jc

Češčenje Žalostne Matere božje.

Na Slovenskem je veliko cerkva, kapel in altarjev posvečenih Mariji sedem žalosti; ob cestah kaj pogostokrat vidimo znamenje s podobo žalostne Device. To nam priča, da je med Slovenci češčenje žalostne Matere božje zelo razširjeno in priljubljeno. Hvala Bogu, da je tako; le želeli je, da bi se to češčenje še bolj razširilo, saj je jako lepo, primerno in nam zelo koristno.

Če častimo žalostno Mater božjo, se pri tem s hvaležnim srcem spominamo žalosti in trpljenja, katero je ona zaradi nas pretrpela ob smrti svojega Sina, in s tem pokažemo neko popolnejšo ljubezen do Marije, ker ne mislimo toliko nase in na dobrote, ki jih od Marije pričakujemo, temveč v prvi vrsti na njeno žalost in trpljenje. Zato je tudi to češčenje gotovo posebno ljubo Bogu in Mariji.

Pa tudi koristno je, saj vzbuja v naših srcih kesa nje in duha pokore. Trdosrčen bi moral biti grešnik, kateremu bi se pri spominu na žalost, katero je Marija zaradi njegovih grehov pretrpela, ne vzbudilo kesanje, in bi ne spoznal hudobije greha.

Tudi k potrpežljivosti in stanovitosti v trpljenju nas vzpodbuja češčenje žalostne Matere božje. — Ako si nepotrpežljiv, da te nadloga in nasprotovanje hitro razburi in razdraži, le poklekni večkrat pred podobo žalostne Matere božje, in spomni se, kako je ona znala potrpiti najhujše britkosti; tako boš dobil tudi tolažbe v svojih težavah. Ako pridejo nad ubozega človeka stiske in nadloge, kam se bo lažje zatekel v svoji žalosti, kakor k žalostni Materi, o kateri pravi prerok, da je bila „kakor morje njena žalost“. Izpred podobe žalostne Device se je že premnogo žalostnih vrnilo potolaženih; pogled na podobo križanega Jezusa in njegove žalostne Matere je za ubovega bolnika največja, najslajša tolažba.

Zato priporoča katol. cerkev vernikom češčenje žalostne Matere božje. — Dvojen praznik je postavila v ta namen: petek pred cvetno nedeljo in 3. nedeljo meseca septembra. Na cvetni petek nam predočuje cerkev Marijo stoječo poleg križa, zatopljeno v morje bolečin. Na drugi praznik, 3. nedeljo septembra, pa nam kaže Marijo kot kraljico mučencev, katera je v svojem življenju več pretrpela kot vsi mučenci, pa tudi za svoje trpljenje večje plačilo uživa.

Ta drugi — praznik žalostne Matere božje, ki se bo letos obhajal v nedeljo, 20. septembra, je sv. cerkev obdarovala s posebnimi odpustki. S pismom sv. kongregacije za odpustke z dne 27. jan. l. 1888 je namreč papež Leon XIII. dovolil, da zamorejo vsi verniki, ako so prešli sv. zakramente, zadobiti tolikokrat popolen odpustek, kolikorkrat na ta dan obiščejo (in tam pobožno molijo v namen sv. Očeta) — cerkev oo. servitov ali pa cerkev, v kateri je kanonično ustanovljena bratovščina žalostne Matere božje. — Odpustki so torej podobni onim, ki se morejo dobiti na porcijunkulo v cerkvah frančiškanskih in

kapucinskih. Servitskega reda, ki posebno pospešuje češčenje žalostne Matere božje, na Kranjskem nimamo, pač pa je v nekaterih cerkvah ustanovljena bratovščina Marije sedem žalosti s črnim škapulirjem, katero vodijo oo. serviti, tako, kolikor nam je znano, na Žalostni Gori pri Mokronogu, v Preski, pri sv. Joštu nad Kranjem, in morda še drugje.

Za vse te cerkve velja torej ta veliki privilegij. Opozorimo pa pri ti priliki, da je sv. kongregacija za odpustke dne 2. julija l. 1902. izrekla, da se ta odpustek, imenovan „toties — quoties“ (tolikokrat — kolikorkrat) more dobiti le od polnoči do polnoči 3. nedelje septembra, ne pa že od večernic prejšnje sobote naprej, kakor je dovoljeno za porcijunkulo.

Naj bi te vrstice pospešile češčenje žalostne Matere božje, katera bo vernikom gotovo obilo milosti in sadu prinesla, naj bi se posebno na praznik Marije sedem žalosti, 3. nedeljo tega meseca, žalosti Marijinih ne spominali samo mašniki v svojih cerkvenih molitvah in sv. maši, ampak z njimi tudi veliko drugih vernikov! Naj bi se tudi pridno poslužili zaklada sv. odpustkov, kateri v imenovanih cerkvah ta dan odprti!

A. S.

Sv. Pavlin, oglejski patriarh.

(Dalje).

S Pavlinovo vlado je napočila oglejski patriarhiji nova doba slave in procvitanja. Sv. Pavlin je najprej popravil, preuredil in zboljšal doma v svoji škofiji, kar je bilo zboljšanja in preuredbe treba. L. 796. je sklical v Čedad sinode (kakršni bosta ravno v bližnjih tednih v Mariboru in v Ljubljani) ter ondi določil in izdal razne potrebne in koristne določbe o življenju duhovnikov in vernikov.

Toda vpliv Pavlinov je segal daleč čez meje njegove škofije. Pri vseh važnejših cerkvenih in političnih zadevah tedanjega časa je imel vplivno besedo. Udeležil se je mnogih cerkvenih zborov, n. pr. l. 781. v Rimu, 789. v Ahenu, 792. v Reznu, 794. v Frankobrodu, kjer je odločno posegal v razprave in jih tudi sam vodil.

Pisal je tudi znanstvene in nabožne knjige. Zoper krivoverstvo takozvanih adopcianistov je spisal tri knjige in krajšo razpravo. Za svojega prijatelja Erika, mejnega grofa Friulskega, je napisal navod k pobožnemu krščanskemu življenju. Zlagal je tudi sv. pesmi (himne) na praznike Gospodove in svetnikov ter druge.

Z globoko učenostjo je patriarh Pavlin družil tudi svetost življenja. Njegovo hrepenenje po krščanski popolnosti se zlasti lepo kaže v knjigi, ki jo je o tem sam spisal.

Ko je 11. januarja l. 802 umrl, so ga kmalu začeli častiti kot svetnika, najprej v Furlaniji, potem tudi drugod.

Za nas najvažnejše je njegovo misijonsko delovanje na Slovenskem.

Duševni voditelj in podpornik mu je bil pri tem velikem podjetju veliki učenjak tedanjega časa,

Alkuin. Kmalu potem, ko je Pavlin postal patriarh, mu je pisal Alkuin pismo, v katerem ga pozivlje, naj gre med pogane oznanovat evangelij. K temu ga more bodriti zgled Kristusov in škofovska služba, katero je prevzel.

Ta opomin ni bil brezvspešen, in že koncu leta 777. — torej drugo leto svojega škofovanja — se je Pavlin mudil v Karantaniji (to je sedanja Koroška in del Kranjske in Štajerske) izvršujoč misijonski poklic. O tem nam pripoveduje zgodovinar Nicoletti: Karol Veliki je namreč premagal Saksonce, ki so se mu bili uprli. Premaganci so prosili odpusčenja in sv. krsta. V sveti veri jih je potrjeval tudi Pavlin, ki je prišel Karolu častit k zmagi. Vračajoč se odtod v svojo škofijo, je oznanoval Karantancem sveto vero z besedo in zgledom, ne brez nevarnosti za življenje. Pretrpel je mučeništvo, le da krvi ni prelil. Veliko jih je pridobil za Kristusa. O tem vspehu je sporočil apostolskemu sedežu v Rim najprej pismeno, potem tudi ustno. Ker je kmalu potem sam šel v Rim, je pozdravil Karola, ki se je vrnil iz vojske nad divjimi Saraceni, katere je bil premagal.

Tako pripoveduje zgodovinski vir. Veliko zmagoslavje nad poganstvom, katero je doživel na severu, je Pavlina unelo, da je na povratku v domovino poskusil poganske Slovence v Karantaniji pridobiti za Kristusovo vero. Razmere med Slovenci so bile takrat za misijonsko delovanje dokaj ugodne. Seveda so se pa mnogi krščanstvu še trdovratno upirali in niso hoteli popustiti svojih krivih bogov. Mnogo Slovencev se je oklenilo Kristusove vere, drugi so ji pa nasprotovali. Prišlo je večkrat do krvavih spopadov. Poganska stranka je napadla Pavlina in njegovo spremstvo in morda s silo storila konec njegovega nadaljnjega delovanja. Vendar je dosegel lepe vspehe, ker je o tem vesel poročal papežu Hadrianu in se v ti zadevi celo ustno ž njim posvetoval.

Tako je sv. Pavlin sejal seme božje besede po naših krajih. Svojo zložnost, svoj čas, svoje moči je žrtvoval, svoje življenje stavil v nevarnost, da bi naše dede osrečil z lučjo Kristusovega nauka. — Seveda s tem delo pokristjanjevanja Slovencev še ni bilo končano, ker so se nekateri trdovratno upirali novemu nauku. Kakó se je to delo dalje vršilo in krščanstvo med Slovenci ustalilo in utrdilo, hočemo ob kratkem prihodnjič povedati. (Dalje.)

Cerkveni razgled.

Proglášenje in kronanje sv. očeta Pija X.

Iz Rima, 16. avgusta 1903. — Bilo je v torek 4. avgusta. Kmalu po deveti uri dopoldne se je začela nabirati množica na trgu sv. Petra, najprej v senci tam na levi strani pod kolonadami: kajti južno solnce je pripekalo z vso svojo silo. Čas je potekal brzo, pa vendarle prepočasi, ura na pročelju bazilike sv. Petra je bila deset, enajst, četrta na dvanajst; toda dima iz zbornice le ni bilo. Množica, ki je med tem zelo narasla, je postajala nemirna: ali se bo pokazal v tem trenutku črni dim, ali se bo vzdignil bel oblak? In ta se je vzdignil, ne da bi ga opazila množica. Ob 11¹/₄ je prikorakalo na trg več oddelkov

vojaštva; zakaj tako pozno in v tolikem številu? Trg sv. Petra se je polnil; na stopnjicah, ki vodijo v baziliko, so že stali ljudje, in tam do srede do obeliska. — Ura je 11³/₄. Se nobenega znamenja. Toda v vseh živi prepričanje, da imamo papeža. Toda koga? Prodajavci vsiljujejo razglednice s slikami 9 kardinalov, o katerih se je govorilo, da lahko zasedejo prestol sv. Petra. Da, med njimi je tudi on, tam spodaj v tretji vrsti na levem oglu! Zdaj se pa odpro vrata, ki vodijo na srednjo zunanjo ložo vati-kanske bazilike. Šluge obesijo raz ograjo dragoceno preprogo z grbom Pija IX., dar rimskih gospa. Še nekaj trenutkov nestrpnega pričakovanja, in na loži se prikaže kardinal Macchi v vijoličasti obleki z rudečim kardinalskim biretom na glavi v spremstvu konzistorialnega tajnika nadškofa Merry del Val, obdan od častne straže. Na trgu vlada popolna tišina. In kardinal Macchi prične svoje veselo poročilo: „Naznanjam vam veliko veselje: imamo papeža prečastitljivega in prevzvišenega gospoda Jožefa Sarto...“ Nepopisno navdušenje se polasti tisočglave množice na trgu. Vojaštvo prezentira. Ploskanja skoraj ni konca. Toda ime novega papeža?! Kardinal Macchi nadaljuje: „... ki si je izbral ime Pij X.“ ... Zopet pozdravlja navdušeno ploskanje Pija X., novega poglavarja sv. cerkve. Vhodi v baziliko se odpró in množica hiti vanjo, da sprejme prvi slovesni blagoslov novega sv. očeta. Ko je bil Rim še v papeževi oblasti, je podelil novi papež blagoslov na zunanji loži, odkoder ga je proglasil kardinal. Leon XIII. in Pij X. nista mogla storiti tega, zato sta blagoslovila ljudstvo z notranje lože, ki je oni ravno nasproti.

Cerkev je bila polna tja do konfesije (groba sv. apostola Petra). Zopet so pregrnili ograjo z dragocenim pregrinjalom, in kmalu se je s častnim spremstvom prikazal Pij X. v belem talarju z rudečim plaščkom in štolo. Eviva il Papa! Eviva Pio X.! mu je donelo iz ust neštevilne množice. Z lepim, krepkim glasom je pel predpisane molitve in podelil svoj prvi apostolski blagoslov.

Ko sem bil zvečer istega dne zopet na trgu svetega Petra, ogovoril me je mlad mož, železniški uslužbenec. Moral je razodeti svoje veselje, saj je Pij X. njegov rojak in dobrotnik. Pripovedoval mi je, da ga je mantovski škof Sarto podpiral, da je mogel dovršiti potrebne nauke in priti do kruha. Mož je sedaj strojevodja.

Dolgo se ni znalo, kdaj bo kronanje novega papeža. Kronanje ni neobhodno potrebno, ker dobi izvoljeni papež v trenutku, ko sprejme izvolitev, od Boga vso cerkveno oblast; vendar je to nekako zunanje znamenje najvišje oblasti, ki je nevidno prišla nanj. V četrtek so vedeli poročati rimski listi, da bo v nedeljo 9. avgusta. Leon XIII. je bil kronan v sikstinski kapeli, ker ni jamčila italijanska vlada za red in mir. Pij X. pa je hotel biti kronan v cerkvi sv. Petra. V petek in soboto je bila v Rimu pravcata vojska za vstopnice, katerih se je izdalo okoli 50.000. Posrečilo se mi je dobiti vstopnico med pevce sikstinskega pevskega zbora in tako sem mogel od blizu prisostvovati veličastnim obredom.

Točno ob 9. uri so prinesli sv. očeta v atrij (vežo) vati-kanske bazilike. Pričakoval ga je sam kardinal Rampolla, arhiprezbiter (nadduhovnik) bazi-

like, in se mu poklonil s celim kapiteljem. Sv. oče je imel ogrnjen bel pluvial in belo, bogato vezeno mitro na glavi. Zopet se je razvrstil cel spreved, in vstopili so v baziliko. Najprej so šli kardinali in drugi cerkveni dostojanstveniki, za njimi so nosili na prestolu sv. očeta, katerega je spremljala številna častna straža. V kapeli sv. Gregorija, 4. kapelo od vrat na levo, je bil postavljen prestol Sv. oče ga je zasedel in sprejel poklone vseh kardinalov. Nato se je pela terca (tretja dnevna ura brevija). Ko je pel sikstinski zbor psalme, so oblekli sv. očeta v bela mašna oblačila. Tudi kardinali so dobili oblačila, vsak po svojem redu: Kard. diakoni dalmatike in mitre, kard. duhovniki mašne plašče in mitre, kardinali škofje pluviale in mitre. Ko je bila terca končana, se je začel pomikati spreved proti konfesiji. Na poti so zažgali trikrat malo prediva na srebrni palčici, in ceremonijar je zapel: „Sv. oče, tako mine slava svetá.“ Videl sem, kako je sv. oče odločno pritrdil temu resnemu opominu.

Sv. oče je pel sam slovesno sv. mašo. Že 36 let ni bilo enake papeževe slovesne sv. maše. Pri velikih slovesnostih za vlade Leona XIII. je pel mašo vedno kak kardinal, in Leon je bil pričujoč na svojem prestolu. Papeževa maša je bistveno slovesna škofova maša. Glavne razlike so te: Takoj po vstopnih molitvah se poda sv. oče na prestol in sprejme poklone vseh navzočih kardinalov. V znamenje pokoršine mu poljubijo roko, in on jih objame. Po gloriji so se pele litanije, ki so namenjene za slovesnost kronanja. Kardinal-diacon, ki služi papežu pri maši, gre v konfesijo in poje litanije, pevci mu odgovarjajo. Začetek je ta-le: Kard.-diak.: „Usliši nas!“ Zbor: „Naš sveti gospod Pij, od Boga določeni višji duhovnik in vesoljni papež, živel!“ Kardinal-diacon: „Odrešenik sveta!“ Zbor: „Ti ga podpiraj!“ K. d.: „Sv. Marija!“ Zb.: „Ti ga podpiraj!“ i. t. d. — List in evangelij se pojeta v latinskem in grškem jeziku, znamenje vesoljnosti Kristusove cerkve. Pri povzdigovanju naredi papež križ, ko povzdigne hostijo in kelih. Presv. zakramenta ne zavžije papež pri oltarju, ampak na prestolu. Z eno hostijo in iz istega keliha obhaja papež sebe in oba kardinala, ki mu služita pri maši. Presv. kri pijejo vsi iz keliha po srebrni cevi.

Ko je bila maša končana — trajala je od $\frac{1}{2}$ 11 do $\frac{1}{2}$ 1, je zasedel sv. oče zopet prestol in nesli so ga pred konfesijo. Tam je bil pripravljen precej visok, z rudečim žametom preoblečen oder, in nanj so postavili prestol. Kardinal-komornik je opravil predpisane molitve in kardinal-diacon Macchi je položil papežu na glavo tiaro, trojno krono, znamenje najvišje oblasti. Sv. oče je bil ganjen do solz. S tresočim glasom je opravil še nekaj molitev in podelil slovesni blagoslov s popolnim odpustkom.

Ob 1. popoldne so zapuščale množice baziliko sv. Petra. Na ogromnem trgu je bila glava pri glavi — tisočev, ki so zapuščali svetišče, in onih, katerim ni bila sreča ugodna, da bi bili dobili vstopnico. Bravec teh vrstic mi bo rad verjel, da bom štel ta dan med najdražji spomin v življenju. Dr. F. L.

Iz Slovenskih goric. Prelep kos slovenske zemlje so Slovenske gorice, katere so dale našemu narodu že toliko slavnih mož duhovskega in svetnega stanu;

v zadnjem času so zaslovene tudi po nadejpolnem mladeniškem gibanju. Prvikrat so se letos na Štajerskem zbrali mladeniči na Ptujski gori na Alojzijevo; došlo jih je 800. Cerkveni govor je imel profesor dr. Medved, govor pri slavnostnem zborovanju pa urednik Korošec. Lep in veličasten je bil prvi mladeniški shod na Ptujski gori, vse pričakovanje pa je presegel in v velikanskem obsegu se je vršil drugi mladeniški shod pri Sv. Trojici v Slov. goricah. Udeležencev je bilo čez 1600; prihiteli so mladeniči iz celih Slovenskih goric, od 12 župnij so prišle procesije z dušnimi pastirji. Mladeniči so radostnih src korakali za svojimi zastavami z družbenimi svetinjami na prsih. Vsprejem pri Sv. Trojici od strani tamošnjih č. oo. frančiškanov in domače mladeniške družbe sv. Jožefa je bil do solz ganljiv. Strelba je grmela, zvonovi so slovesno doneli, zastave s samostana in cerkve so mladeničem v pozdrav plapolale.

Ob 10. uri stopi na prižnico č. g. župnik framški, Muršič, in v navdušenem govoru vnema mladeniče za pošteno krščansko življenje, jih bodri k natančnemu izpolnjevanju četrte božje zapovedi, jih vspodbuja h gorečemu češčenju Matere božje in dokaže vsem, kako koristno in potrebno je za vsakega mladeniča, da se oklene družbe Marijine. Med slovesno sv. mašo ki jo je daroval trojiški župnik in gvardijan, č. o. Nikolaj Meznarič, je gotovo do 700 mladeničev pristopilo k sv. obhajilu. To vam je bil najganjlivejši prizor. To je bilo veselje za ljubega Jezusa v tabernaklu, ko je videl pred seboj celo armado mladeničev, zvestih Njemu in Njegovi presv. Materi Mariji! Po službi božji ob polu 1. uri popoldne so se strnili vsi mladeniči s svojimi dušnimi pastirji in z zastavami v velikansko procesijo, katera se je pomikala k Sv. Lenartu v Slov. goricah, kamor smo došli ob polu 2. uri popoldne in bili slovesno vsprejeti v lenarški cerkvi. Nato smo se podali na Poličev gostilniški vrt, kjer se je vršilo slavnostno mladeniško zborovanje, pri katerem je slavnostni govornik, č. g. provizor barbarški, Gomilšek, mladeničem na srce polagal, naj ljubijo svojo domovino, naj bodo vneti za versko-narodno delo, naj skrbé za svojo izobrazbo in naj bodo pravi junaki v borbi za naše najdražje svetinje. Nastopila je cela vrsta mladeničev-govornikov, prebrali so se pozdravi, med katerimi je mladeniče posebno razveselil iskreni pozdrav uredništva „Bogoljuba“. Silno navdušenje je prešinjalo srca mladeničev, ki so glasno obljubili biti vsikdar zvesti Bogu in domovini. Ob 4. uri so mladeniške procesije med molitvijo in popevanjem zapustile trg Sv. Lenart in hitele vsaka v svojo domovino. Ta mladeniški shod se je izvršil najsijajneje, bil je največji dosedanji mladeniški shod in bo zapustil trajne dobre posledice. Daj Bog in Marija, da bi rodil najkrasnejše sadove za verski in narodni napredek mladeničev Slov. goric, ki so si izbrali za svoje delovanje prelepo geslo: Z Bogom in Marijo za slovensko in nebeško domovino. Ciriljev.

Iz Jarenine. Naša Marijina družba je imela dné 1. junija, na Binkoštni pondeljek, zopet izvanredno veselje. Ob $\frac{3}{4}$ 4. zjutraj zbralo se je silno ljudstva v

župni cerkvi in ob štirih se je glasno moleč in krasne Marijine pesmi pevajoč uredilo v dolgo procesijo, katera je v spremstvu č. g. kapelana Alojzija Kramaršiča pobožno korakala ob zlati jutranji zori po bujnih livadah k presv. Trojici v Slov. goricah. V pretekli davnini, omeniti nam je, zapretila je Jareninski župniji kuga morilka. Zaupajoč na Boga obljubili so Jareninčani vsako leto ob ugodnem vremenu iti na božji pot k sv. Trojici. Izpolnili smo obljubo tudi letos. Ljubi čitatelji, da ste videli procesijo, gorečo pobožnost toli vernega ljudstva, polila bi vas solzica ljubezni do vsemogočnega Boga. Z vstrajno gorečnostjo je dospela procesija do sv. Marjete nižje Maribora, kjer jo je ljubeznivo vsprejel tamošnji velečastiti g. župnik Bartolomej Frangeš v prijazno cerkvico. Po darovanju za cerkvene potrebe pomikalo se je stotine ljudstva dalje med bujnimi travniki in prišedši k sv. Lenardu molilo in pelo je skozi trg v znamenje, da je ljudstvo verno in udano volji božji. Kmalu je došla procesija na plano, odkoder je padši na kolena vzdihujoče pozdravila v daljavi cerkvico presv. Trojice. Še z večjo vnemo pospešilo je ljudstvo korake in v pol ure je procesija stopala ob harmonično ubranem zvonjenju v krasno cerkev presvete Trojice. Donelo je petje v veliki cerkvi in molitve so se glasile v čast troedinemu Bogu. Solznih oči so gledali nekateri božjepotniki na presv. Trojico, v velikem oltarju in slušali pobožno petje Marijinih družb iz raznih krajev. Brž se je pričela sv. maša v čast presv. Trojici za romarje. Med sv. mašo je bilo obhajanih nad 200 božjepotnikov, največ iz Marijinih družb. Daroval jo je č. g. kapelan iz Jarenine, ki je po sv. maši imel tudi slovesen cerkven govor. Po pridigi je bila slovesna sv. maša za Negovske božjepotnike, katere je pripeljal goreči gospod, upokojeni duhovnik Karol Wittmayer. Tudi iz Negovske župnije se je udeležilo mnogo mladeničev in deklet svetega obhajila. Velike te cerkvene slovesnosti udeležile so se tudi sosedne župnije, ker bilo je ljudstva na tisoče. Domača mladina od sv. Trojice, oziroma pevski zbor je pa pel tako ubrano in lepo, da se ž njim morejo kosati le mešani zbori večjih krajev na Spodnje Stajarskem. Izrekamo jim tem potom čast in hvalo vsi božjepotniki.

Po sv. maši se je ljudstvo malce okrepčalo in ob eni uri odišlo zopet v dolgi procesiji domov. Jareninska procesija je potoma obiskala cerkev svetega Lenarda v imenovanem trgu in je bila tu pri večernicah. Vnovič se je zbrala pri sv. Marjeti in je od tu šla prejšnjim potom nazaj v Jarenino. Veselje božjepotnikov ni opisati in se načuditi njihovi vstrajni pobožnosti, ko so prišli v domačo cerkev. Marijini družbi gre prva čast. Mladičji in dekleta so peli, kakor bi ne bili že danes pet ur hoda daleč na božjem potu. Po petih litanijah je bil še navadni blagoslov in zahvalna pesem, pri kateri je Marijina družba pela tako navdušeno in veselo, kakor še nikoli. Presveta Trojica bo okrepčala in varovala nam naše pobožno ljudstvo in pridno našo mladino še dalje in dala Marijini družbi še daljni obstoj v toli goreči pobožnosti in krepki vernosti.

Od Bele cerkve na Dolenjskem. Ob priliki birnovanja, ktero so naš knezoškof izvršili prvičkrat v belo-cerkveški fari 3. julija, smo ustanovili Ma-

rijino družbo za dekleta, ktera je bila že pred par leti se porodila, pa do zdaj še ni bila pravilno ustanovljena niti glavni materi družbi pridružena. Da bi se bivše družbenice še bolj utrdile in nove za vsprejem temeljiteje pripravile, zato jim je gospod župnik oskrbel ravno pred birmo in vsprejemom tridnevne duhovne vaje, ktere je vodil preč. o. jezuit Janez Kunstelj iz Ljubljane z vso njemu lastno vnemo. — Tako duhovno prenovljene vsprejeli so premilostni knezoškof dr. Anton Bonaventura po navdušenem bodrilnem nagovoru v novo ustanovljeno Marijino družbo. Po dovršenem ganljivem vsprejemu pa so blagoslovili krasno bandero novi Marijini družbi z lepima slikama Mat. Božje čistega spočetja in z napisom: „O Marija, varuj družbo svojo!“ in ona sv. Alojzija z geslom: „Sv. Alojzij, vodi nas!“ Bandero so prav vkusno izvršile „Šolske sestre d. N. D.“ v Šmihelu pri Novem mestu. Naj bi belocerkevške Marijne hčerke po besedah presvetl. knezoškofa čvrsto in neustrašeno stopale pod Marijino zastavo do vedno višje svetosti in popolnosti svoje, ter v zgled in posnemanje drugih!

Iz Šmihela pri Novem mestu. Pred par meseci sem vam poročal, da je nam ugrabila nagla smrt Janeza Cugelj iz Marijne družbe, danes vam poročam slično žalostno novico. Strela je nam reč ubila njegovo sestro Alojzijo Cugelj, ko je šla po vodo. Bila je v Marijini družbi, stara 23 let. Njenega pogreba so se udeležila dekleta šmihelske in brusniške Marijine družbe, ker je bila ponesrečena doma iz brusniške fare. — Umrla je sicer naglo zadeta od strele, ali upati smemo, da je umrla pripravljena, kajti par dni prej se je udeležila Marijinega shoda in je prejela isti dan sv. zakramente. Kako prav je, ako Marijina družba priporoča pogosten prejem sv. zakramentov, ker nihče ne vé dneva svoje smrti! — Ta slučaj je zopet občutno zadel njene stariše, ker so zgubili že tri otroke, in vsi trije so umrli nagle smrti, ker pred leti je strela ubila tudi enega brata.

Č. šnjice Marije karmelske nad Blagovco. Dragi „Bogoljub“! Pozdravim te v imenu Jezusa in Marije; dragi bratec „Domoljubov“ z veseljam prebiramo tvoje prijazne vrstice in naročniki Bogoljuba komaj pričakujejo nove številke. Bog daj svoj blagoslov, da bi v naši fari imel še mnogo več naročnikov, da bi pridno prihajal kakor bratec „Domoljub“. Tudi pri nas imamo vsako prvo nedeljo in vsako prvo nedeljo po mlaju z izpostavljenim sv. R. T. uro molitve, da moremo toliko bolj goreče častiti najsvetejši Zakrament. Sedaj pa še nekaj lepega za bogoljubne dušice in Marijine hčericice. Bliža se zopet nam preveseli praznik Marije Škapulirske dne 16. julija. Žal, da se je tako močno opustila ta božje pot na Čušnjice! Že zvečer prihaja truma romarjev, da se vdeležijo rožnega venca in litanij, ki so zvečer pred solničnim zahodom. Zato uljudno naznanjamo posebno Marijinim hčeram in tudi drugemu pobožnemu ljudstvu, da se potrudijo udeležiti se shoda. Res, da je težavna pot, ali ko romar pride in se priporoči Mariji karmelski, ves trud popolnoma pozabi. Posebno letos je naša cerkvica prijazna, ko so gospod župnik dali vso cerkev lepo prebeliti in oznažiti, da je zdaj jako lepa in veličastna. Tudi vpisujejo domači gospod

župnik v bratovščino Marije karmelske, torej kateri se še ni vpisal v to lepo bratovščino Marije karmelske, naj se oglasi pri gosp. župniku! Kakor se čuje, prišlo bo tudi več čč. gg. duhovnikov, da bo mogel lahko vsak opraviti spoved in prejeti sv. obhajilo. Torej dné 16. ali pa 19. julija na božjo pot k preblaženi Mariji karmelski!

Iz Brezovice v Istri. Dragi „Bogoljub“! Blagovolji sprejeti par vstic tudi iz naše doline. Od 28. aprila 1901 je tudi pri nas Marijina družba (žen in deklet). Žene vzpodbujajo dekleta, dekleta pa razvedrujejo žene s petjem. Žal, da tudi z žalostnim petjem! Danes smo spremile na pokopališče mlado, 14 letno tovarišico Marijo Koblar iz Brezovice št. 48. Bila je pravi angel potrpežljivosti v dolgi bolezni. Tovarišice smo jo kar občudovala in sklenile smo jo posnemati. Kako je nam vsem bila ljuba, pričal je njen pogreb; ker zbrale smo se bile skoraj vse (92) v lepem redu, za kar moramo pohvaliti našo vodnico Josipino Ban, ki se res na vso moč prizadeva za družbo. Pokojna Marija je gotovo že pri svoji izvoljeni Materi nebeški in od tam naj prosi za našo družbo!

Ivanka Vatovec,
tajnica in blagajničarica.

Op. ur. Prav zelo nas veseli, da se i v Istri ustanavlja Marijine družbe. Vivant sequentes! Naj bi jih bilo vedno več. Zora puca — bit će dana!

Iz Dol pri Litiji. Tudi pri nas je vpeljana Marijina družba za mladeniče in dekleta že od leta 1899. Dekleta so v družbi izvečine vsa, in tudi mladeničev je lepo število; nemila smrt nam je prizanašala dolga tri leta, a četrto leto nam je pokosila kar štiri družabnice. 24 majnika t. l. smo imeli prelepo slovesnost in pobožnost skupnega sv. obhajila med sveto mašo ob desetih, katerega so se udeležila do zadnjega vsa dekleta in tudi mladeničev nepričakovano število. Res, ganljivo je bilo videti, ko so prihajala dekleta iz tako oddaljenih in raztresenih vasi že ob deveti uri k skupni predobhajilni molitvi. V prelepem govoru so nas preč. g. župnik vodnik naše družbe napeljevali kako naj podamo milemu Jezusu celo svoje srce, in sicer v ljubezni goreče in zvesto srce. Prisrčno zahvaljujemo preč. g. župnika-vodnika za njih trud in požrtvovalnost, Bog jih ohrani in Marija podpiraj pri težavnem dušno-pastirskem delovanju, ker vodijo Marijino družbo in tretji red, čegar udov je tudi lepo število. Zahvaljujemo se tem potom tudi preč. g. sosedoma polšniškemu župniku in svetokriškemu kaplanu za pomoč v spovednici o priliki skupnega sv. obhajila. Vpeljana je tudi skupna glasna molitev pred Najsvetejšim vsako nedeljo in vsak zapovedan praznik. Srčen pozdrav v Mariji — naša družba vsem Marijinim družbam! Marijina hči.

* * *

Romarski vlak v Oglej in na Sveto Goro je odšel iz Ljubljane na dan Malega Šmarna zvečer ob enajstih. Romarjev je bilo okolu tisoč, med temi precej duhovnikov, njim na čelu presvetli gospod knezoškof. Do zadnje postaje so prišli zjutraj ob pol 5; od tam je piclo uro peš do Ogleja. Prišedši tje so se začele tihe sv. maše in spovedovanje vernikov, kateri spo-

vedi še niso doma opravili. Ob 7. pridiga in tiha sv. maša z blagoslovom; med njo obhajilo vernikov. Ob 9. škofova pridiga in velika (pontifikalna) sveta maša. Po sveti maši škof slovesno podelé papežev blagoslov združen s popolnim odpustkom za vse, ki so zakramente prejeli. — Popoldne z vlakom do Gorice, od tam na Sv. Goro; ondi takoj po prihodu pete litanije. Drugo jutro istotako pridiga in sveta maša z blagoslovom ter obhajilo vernikov. Ob 9. zopet pridiga in pontifikalna sv. maša. Potem z Gore in kratek ogled Gorice; ob 4. uri popoldne pa zopet z vlakom proti domu. — Naj bi to romanje doneslo mnogo blagoslova onim, ki so tje šli in tem, ki so doma ostali!

Zahvala za uslišano molitev.

Ite ad Joseph! Oče mi je bil prav nevarno zbolel, tako, da je bil zdravnik popolnoma obupal in ga že izbrisal izmed živih. V tej stiski sem se obrnil do svetega Jožefa s prošnjo, naj pomaga, ker je bila človeška pomoč brezvspešna. Obljubil sem, da hočem v ta namen darovati njemu v čast dve sv. maši in uslišanje objaviti v „Bogoljubu“. Začel sem devetdnevno njemu v čast in že drugi dan se je obrnilo očetu na bolje in v največje začudenje zdravnikovo je popolnoma ozdravel.

S tem izpolnjujem svojo dolžnost poln hvalečnosti do sv. Jožefa.

R. C., duhovnik.

Neka oseba iz Gorič se zahvaljuje Srcu Jezusovemu in Mariji Pomočnici za hitro ozdravljeno vratno bolezen. — Marijina hči iz hrenoviške fare rožnivenški Materi božji za zadobljeno zdravje po opravljeni devetdnevni. — E. St. iz Sarajeva sv. družini: Jezusu, Mariji, sv. Jožefu priporočujoč vsem goreče češčenje sv. družine. — I. B. iz M. Žalostni Materi božji in sv. Jožefu za rešitev iz hude duševne stiske. — Marijina hči od Sv. Križa pri L. Materi božji in sv. Jožefu za uslišanje v važnih zadevah. — I. M., Mar. hči iz Ljubljane, Mariji Pomočnici in sv. Martinu, da sta odvrnila veliko telesno in duševno nevarnost od neke sorodne osebe. — T. K. iz Dobrnič sv. Antonu Pad. za uslišano molitev v raznih potrebah. — I. Ž. iz Podrage Srcu Jez., Devici Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu za ozdravljenje. — I. P. K. Srcu Jezusovemu, sv. Alojziju, sv. Roku za ozdravljenje rane na nogi. — F. L. iz S. lurski Materi božji za ozdravljenje oči s pomočjo lurske vode.

Darovi.

Za Afriko: Neimenovana 2 K. — Za pogorelce na Vačah: Neimenovana 4 K. — Za bratovščino sv. Dizma: č. g. župnik I. Molj iz Stranj 30 K. — Za Salezijance: M. Vodi 8 K.

Lista uradništva.

Pojdimo na častno stražo presv. Srca Jezusovega! Zadnjič smo pisali o častni straži presv. Srca Jezusovega ter razložili njen namen in pomen. Ker si je „Bogoljub“ postavil za nalogo širiti češčenje presv. Srca, danes zopet kličemo: „Na stražo!“ Pošiljajte svoja imena uradništvu „Bogoljuba“, ali pa g. Mihaelu Bulovec, spiritalu pri Uršulinkah v Ljubljani.